

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman af
Bernhard Severin Ingemann.
Tredie Del.
(Fortsat.)

"Store Gud!" — udbød Drost Peder sjælelad og greb Fangers hævede Haand med Barme — "for jeg tro, hvad jeg hører! — saa har den forbarrende Gud da hørt min Bøn og højet eders Hjerte! I vil være vor unge Konge tro og huld — I vil tilstaa alt og spærge ham Lydigbed — I vil gøre al godt igen — og han vil — han maa benaade eder. — Men han raader dog ikke ene" — tilføje han betænkelig — "uden Hertugens og Dronningens Minde kan han ikke benaade eder."

Ridder Laves blege Kinder vare blussende røde. Han tav et Øjeblik og syntes at betænke sig. "Hertugen kan ikke fordømme mig" — hviskede han derpaa fortrolig med et tilfidsfuldt Smil — "derfor har jeg sørgt. Som Kongens Læremester og første Raadgiver kan du med et Ord bestemme hans Vilje. Et venligt Ord hos Dronningen fandt maatte et villigt Ord. Der var en Tid, da et Ord af Peder Hessel kunde gøre Under hos den skæne Dronning Agnes —"

Drost Peder's Ansigt formørkedes. Ridder Laves Misuspil behagde ham ikke. Glæden over hans Sindsforandring forsvandt pludselig, idet han nu tillige erindrede, hvad Strikmen nys havde troet sig opbagt. "Som Menneſte tør jeg maatte tale, hvor jeg som Drost maa tie" — sagde han med streng Alvor — "men det tør jeg dog kun, naar jeg ved med Visshed, at I taler Sandhed og ikke selv her oplægger Raad mod Kongen og Fædrelandet."

"Hvad! faar I nu Strupen? Drost Peder!" — svarede Ridder Lave forstrækket og med dampet Fortbittelse. "Jeg har jo omvendt mig til eders Statsret. Vil I se mig gamle og hule i Sæt og Alte, for at tro det? Gør for mig, hvad I kan, Peder Hessel! I skal se, jeg er ikke utatnemmelig!" — vedblev han ængstelig og i hjerteligere Tone. — "Din Fader var min Ven, og hvad jeg lovede ham i hans Dødsstund, har jeg ikke glemt: — redder du nu mit Liv, som jeg en Gang reddede dit, skal min Faderhaand ikke længere adskille, hvad en mægtigere Haand har sammensjæft"

Drost Peder var meget bevæget; men nu bemærkede han et listigt Smil i Ridder Laves urolige Ansigt, og han søgte med Harm, hvor nær han var ved at bedaares. "Selv ikke for den Pris sælger jeg min Trofast, Ridder Lave!" — udbød han heftig og med trænket Selvsøvelse — "skal jeg uden at foragte mig selv tale og love for eder, maa jeg vide, om vi tør tro eder. Hvad har I med Hertugen at gøre? hvad stod der i det Brevstak, I nys lod ham optage med sin Haandstift"

Ridder Lave for forfærdet sammen og blev dødsbleg. "Brevstak! — hvilket Brevstak?" — stammede han — "ha, er I alvidende! — der stod — der stod — ved den levende Gud! der stod ikke andet deri, end hvad sandt var — at jeg var en usforliglig Gæst og havde bragt Brevstaker her til Landet, som maatte kunde volde Hertugen Fortædeligheder, hvis jeg ikke oplnste Sammenhængen med dem. Jeg kan vidne, at de vare skredne af hans Fjender for at opsnappes og sætte ham i Mistante for løslig Forbindelse med de fredslose"

"Ulykkelige!" — afbrød Drost Peder ham — "I leger endnu paa Randen af en Afgjærd med tvende hvasse Sværd, og de vil begge falde knusende paa eders Hoved. Jeg kan, jeg tør nu ikke gaa i Vorgen for eder. I er endnu Danmarks og Kongehusets en farlig Mand, og jeg var en Landsforræder, om jeg vilde vidne andet for at frelse eder. Men for eders Sjæls Fred vil jeg sørge. Vil I oprigtigt belende Kansleren eders hele Brøde, vil I endnu selv optante eders evige Eder — saa kan maatte Kansleren tale eders Sag for den forbarrende Gud og for Kongen. Inden en Time skal han være hos eder!"

"Al ja, at ja, saa lad Kansleren da komme og berede mig til Døden!" — jamrede Ridder Lave og tørrede Angestsvædder af sin Panden — "saa vil jeg da give mig Gud i Vold. — Hos Menestene er der dog ingen Fortærmelse. Al, saa min Junge, hvor haardhjertet I er, Drost Peder! hun vilde aldrig elste den Mand, der kan være saa grim mod hendes ulykkelige Fader."

"Den almægtige Gud er mit Vidne!" — udbød Drost Peder og knugede Haanden mod sit Bryst i den heftigste Smerte — "det stærer mig dybt i Sjælen, at jeg ikke kan tro eder bedre. Hertugen vil I vinde ved et falsk Vidnesbyrd og mig ved et falsk Haab. I vilde, om I kunde det, gøre min Kærlighed til Forræder mod min Trofast. Nej, Ridder Lave Vittle! saaledes staar I ikke til at redde. Kun Sandhed kan frelse Eder og Fædrelandet og os alle. Gud give Eders vakkende Sind Falskhed og Magt til at vilse helt og for Alvor, hvad I nu tur vil paa Strømt og for at redde Eder for Menestenes Domstol!"

Med disse Ord gik han tilbage til Fængselsdøren, som aabnedes for ham ved tre Slag med hans Sværdhæfte. Ridder Lave sank jamrende om paa Stengulvet, og Drost Peder hørte henfor, hvorledes den pinlige Dødsangst nu syntes at afstvinge ham en naturlig Bøn.

En halv Time efter, at Drost Peder havde forladt Fængslet, gik Kansler Martinus i sin Dominikanerdragt, med sit Breviar og sin Uglye i Haanden, over Slotsgaarden til Taarnet. Han blev straks indladt til den ængstelige Statsfange, som han fandt i en saadan Sindsforvirring og Strid med sig selv, at det ikke var den filosofiske Kansler mulig at bringe Sammenhæng i hans Betænelser og modsigende Ytringer.

"Er det Jer, som skal berede mig til Døden?" — sagde Fangen og før op imod ham med et vidt stræbende Blik. — "Vel, det er paa høje Tid! Stejle og Hjul er mig beredt — Drost Peder vil I ikke bede for mig — og mit Barn, mit stakkels Barn — hun vil dø af Stam over sin Fader. Men mig ster min Ret!" — vedblev han med hviskende Stemme. — "Jeg nikkede — se saaledes nikkede jeg i de forfærdelige Raad. Det Nit kostede mig maatte min Selighed og Kong Erik Christophersøn Livet. — Var jeg ikke med blandt de tolv i Fjenderup Lave? — Nej, nej, det var en Drøm" — udbød han

heftig — "i den Nat forraabte jeg kun min Herres Borg — hans Blod kom ikke paa min Haand — det kommer ikke over mit Hoved — men Be-Raabet hørte jeg fra hans Kiste — det kom fra Graben — nej, fra Helvede kom det — jeg huffer det nok. — Jeg er ikke dømt fredslos af Menneſter — men fredslos, evig fredslos blev jeg dog i hin Time. Jeg er en ulykkelig Mand!" — sulte han og holdt inde. — "Ha, men Ulyksten skal ikke nedslaa mig!" — vedblev han og knejede — "Jeg er af ædel Værd — jeg bør ikke som Landsforræder, nej, som Fædrelandsbarn, som Tyrannjende! Hvad vil Du mig, Klerk! Du er ikke min rette Strikstefader — Du er ikke den tætte Domprombit, der tør byde Konger og Kejsere Trods. Jeg lærer Dig nok, Du er Bogormen fra Antvorskov, den lærde Kansler — Du var Tyrannens Ven, og nu vil Du have alle fri danske Mænd fredslose og i Band. Kommer Du hid for at høre mit Strikstemaal i Aften og bømme mig til Hjul og Stejle for det i Morgen? Nej, nej, der bliver intet af, min højlarde Herre! En klog Statsmand kan tie og maa kunne dø som en Hund uden Strikstemaal og Penitentse"

Saaledes vedblev han at tale forvildet, idet han snart anklagede sig for de største Forbrydelser og snart pralede af sin høje Værd og Statsklogt. Endelig kom han til Besindelse og brast i Graad.

Den lærde Mester Martinus havde forgæves afbrudt hans forvirrede Tale nogle Gange med at vilde vise ham med hvilke Regler ubi Logica han forbrød sig; nu sejrede den ivrige Sjælesørger over Filosofen, og han benyttede dette Øjeblik til at anføre alle de Steder af den hellige Skrift, som han troede kunde bringe den forvildede Syndere til Omvendelse. I den Formening, at han dog havde været med blandt Kongemorderne, blev han streng og heftig og udbordnede Lovens frygteligste Trusler mod Majestatsforbrydere og Manddrabere.

"Nej, nej!" — udbød Ridder Lave — "Kongemorder er jeg ikke; for dømt er jeg dog, hvis der ikke er Forbarmelse hos Gud og den hellige Kirke. Hør, hør! jeg vil straffe!" Nu kastede han sig i Støvet for Kanslerens Fod og klistod sig til Skindet, han havde gjort, og hvorledes han var bleven indvovet i Sammensværgelsen uden dog at have taget nogen voldsam Del i sin Fæderes blodige Hævnbaad. "Drost Peder havde dog Ret!" — sagde han tilfaldt — "kun Sandhed kan frelse mig og os alle. Selv i denne Time vilde jeg stutte ham; han kan ikke tro mig; han kan ikke bede om Naade for mig. Lad mig da ste min Ret! her maa jeg fordsømmes — men frels, frels min Sjæl fra den evige Død!"

"Eder's Synh er stor" — sagde Kansleren bevæget — "men de Menneſter, som misbrugte Eder's Svagbed, har større Synh end I" — og nu talte han med sand Salvelse Evangeliet's Ord til den angerfulde og gav ham i den hellige Kirkes Naam Indulgens for sine Synder, hvis han vilde blive fast i sin Anger og tro i den Omvendelse, han lovede. "Og saa Eder's verdslige Dommere" — tilføjede han — "haaber jeg efter denne Eder's Betænelser at formilde. Hvad I har betroet mig, skal intet Menneſte af mig erfare, førend I selv tillæber det; men giv mig Ret til at aabenbare det for Dronningen og vor unge Konge! og jeg lover Eder, at der med Guds Hjælp skal undes Eder Friist til Omvendelse i et taaleligt Statsfængsel."

"Sig dem alt!" — udbød Ridder Lave og omfavnede hans Knae med de slæbende Arme — "I mit Vokammer paa Fjenderborg er et hemmeligt Stab i Muren — der — der ligger Bevæbning for min største Synh. Lad al Verden vide min Brøde! men lad mig kun ikke dø i mine Synder! Und mig kun Livet — det usleste Liv! og jeg vil gerne stule mig og min Standsel i den største Fængsel. Sig dem alt!" — vedblev han i den grueltigste Spænding — "sig dem ogsaa, at her i Morgen bliver Oprør og Myrteri, hvis de ikke foretømmes det! — De fredslose er her — de vil med Hertugens Hjælp bemægtige sig Kongen. Jeg har selv bragt Hertugen Brevet derom —"

"Barmhjertige Himmel!" — udbød Kansleren forfærdet og løstret sig. Han bantele voldsomt paa Fængselsdøren. Den aabnedes. Fangen vilde undfly med den bortilende Kansler; men et magtigt Stød af den stærke Fængselsdør styrede ham baglængs om paa Stengulvet uden Bedvidshed.

Tolvte Kapitel.

En umaadelig Mængde Menneſter fra alle Sjøallands Gæne var kommen sammen i Støtstør, for at se og hylde den unge Konge. Bøen, som havde været halv afbrændt i Kong Christophers og Henrik Melbors's Fjende, var endnu ikke kommen i sin forrige Flor og kunde ikke rumme en tiende Del af de mange fremmede. Alle Landsbyer i Nærheden vare derfor opfyldte med Menneſter. Følleskimen forgydedes ved det Rygte, at Kong Erik Christophers's Banemand her vare personligt indfælvante, for at høre deres Dom, men at de agtede at forsvare deres Sag for Føllet og gøre Indsigelse mod fredslosheddommen. En betydelig Mængde af disse magtige Adelsmands Benner og Tilhængere vare desaaarsag forsamlet. Alleerede om Aftenen forestaldt der i Herbergerne og paa Gaderne adskillige haandgribelige Tvistigheder mellem Almuefolk af de forskellige Partier, og Stadsfogden maatte have kongelige Lanseknægte til Hjælp for at holde Orden.

Saa snart det den følgende Morgen ringede til Ottesang fra St. Nicolaj's høje Spir, samlede allerede Føllet paa Thingsstedet og paa den store Plads udenfor Hovgaarden, hvor man vilde se de kongelige ride til Danehoffet; men den ene Time gik efter den anden, og de kongelige lode sig ikke se. Slottet var omringet af kongelige Lanseknægte, foruden Borgervagten, og i Spidsen for en liden Del af Dronningens Livvagtshytter holdt Drost Peder og Grev Gerhard med betænkelige Mener udenfor Slotsporten. Drost Peder bar endnu sin højre saarede Arm i sit Axelstærk; men han forstod, som en dygtig Vaabenmester, til Nød at føre Sværdet med den venstre. Som det lod til, haabede man at have forebygget alle Uroligheder ved Hylvingen og havde fundet det ulogt endnu at bryde med Hertugen. De nærmeste Gaarde ved Slottet vare imidlertid paa Drostens Foranstaltning

hemmelig fulgte med den øvrige Del af Dronningens Livvagtshytter, som man troede vare blevene tilbage paa Stibene. Disse Drostens hengivneste Krigsmænd havde Befaling til at rykke frem og omringe Hertugen i det Øjeblik man saa det dragne Sværd i Drostens Haand.

Ikke langt fra Grev Gerhard og Drost Peder holdt Hertugen i en glimrende Pragtudrustning paa sin Hingst blandt sine Riddere og sit anseelige Følge af fredsloste Ryttere. Han syntes spændt og urolig; han betragtede den talrige Følleskub med opmærksomme og forstende Blik. Drost Peder's mørke Alvors-Ansigt syntes ikke at behage ham, og Grev Gerhard's tætte Mine lige saa lidet.

Føllet begyndte at blive utaalmodigt over den lange Venten, og Drost Peder hviskede misforstøjet til Grev Gerhard: "Det er vor gode, betænkelige Kanslers Styld." Man hørte nu hist og her Murren og fortædelige Ytringer. "Hvorlængde skal man staa her paa Vinde uden at faa vaadt eller tør!" — brummede en tyk, aldrende Borgere, der stod Stillovagt.

"Tid til at Ting, Færlig!" — svarede en langskægget fredsloft Rytter. — "Der Konge behøver just ikke at sinde sig stort med at faa sit Slæg glattet, men han skal vel først svæbes og have Die. Dronningen maa jo ogsaa være pudset og pæn, ved jeg, at Drost Hofest ikke skal blive hende utro for Eder's unge Piger og Kongens Styld."

En raa Latter blandt Rytterne ledsagede denne plumpe Spot.

"Folk er muntre; det kan jeg lide!" — sagde Grev Gerhard, som hørte Latteren, men ikke vidste, hvad man lo ad.

Drost Peder havde hørt de usforlammede Ord; han glødede af Harm; men han saa til den modsatte Side og syntes ikke at agte derpaa. Latteren vedblev og fornyedes ved andre Ytringer af samme Slags.

"Stille, Karle! tal med Respekt om de kongelige!" — sagde Hertugen til sine Følleskub med tilspindende Strængbed. "Ja, tag Jer i Agt, Karle!" — sagde en af Hertugens Riddere — "Drostens venstre Arm skal ikke være at spæge med. Og I, min gode Mand!" — sagde han til Borten — "I huffer vel nok, hvad det koster i Støtstør at snurre ved Kongehylving."

"Det var et sandt Ord, strenge Hr. Ridder!" — brummede Borgeren — "vi vil nu ikke igen have Hufene svæbne af over vore Hoveder, maa vi vel tude med de Ulve, vi er iblandt, og stikke os i Drengemagten og Skøtteregetiment."

"Hv for al Landsens Ulykke!" — sagde en anden — "skal nu alle danske Mænd staa under Tøflen og Drengesvøben?"

"Du har nok Lyst til at være fredslos inden Aften, Landsmand!" — sagde en høj Mand i Munkedragt — "det kan man nu om Stunder blive for et godt Ord."

"Ved I nyt, fromme Herre!" — sagde en svar Messebæring til Munken — "Marst Stig og hans Benner blive i Dag lyfte i Kirken's Band af Uretfærdigen i Lund." "I Band, i Band!" — mumlede den ene til den anden.

"De er dog aldrig galne!" — sagde en høj Mand i Harnisk og med en stor, glaa Kappe.

"Han begynder snart, den lille Herre!" — sagde en spottende Stemme ved hans Side — "han maa have en barndst lang Sløjsfjole, siden han alt kan have Uretfærdigen i Lommen."

"Øjeblik falder ikke langt fra Stammen!" — bemærkede den tykke Borger, og hans Sidemand begyndte at nynne:

"Op saa voffer den liden Ulv
Med hvasse Tand i Mund."

"Hvad kan I vente andet?" — svarede den fredsloste Rytter — "Det tuder alt, som af en Ulv er kommet, siger man ogsaa hos os."

Den af Dronningens Ryttere, som holdt nærmest ved Slesvigeren, havde længe siddet i Sædlen som paa Ølber. "Er her Ulveunger iblandt os?" — udbød han nu i bred næreghjst Mundart — "saa er det nok frarere i Jeres Fjot, end i vores, bitte Slesviger!"

"Det maa der en god Hundesnude til at lugte!" — svarede Slesvigeren.

"Hos os ere Hundene ogsaa strappe og tro" — sagde Næreghjsten — "men nebe ved Gotorp skal de jo være vel saa strappe; det maa den høffalige Kong Ubel belende, Jeres Hertugs Farfader — efter ham render der jo tre gloedne Hunde hver Nat for at hente ham til Fanden i Helvede."

"Den, der laster vor Hertug eller hans Slægt, vil jeg knakte Halsen paa!" — sagde den fredsloste Rytter og drog sit Sværd.

"Dg den, der spotter min Dronning eller Drostens, vil jeg hugge Næse og Dren af" — svarede Dronningens Rytter og svingede allerede sin Glavind. Flere blandede sig i Tvisten, og snart det var strengelig forbudt at drage Sværdet, førend det befalede, faas der allerede mange Sværd blinke baade blandt Hertugens og Dronningens Ryttere.

"Stille!" — raabte Hertugen urolig og saa sig om til alle Sider.

"Den, der slaar det første Slag uden Hovdingsbud, er Dødsens!" — bød Drost Peder — og de fleste Sværd foer atter i Sædlerne, medens den højstselede Tvist blev til en dampet Mumlæn.

"De kongelige! de kongelige!" — lod det nu i den urolige Følleskub, og der blev et Øjeblik ganste stille. I det samme lod Dronningen og den unge Konge sig se til Hest; de rede i et prægtigt Optog ud ad Slotsporten, nærmest omgibne af Ridder Jon og Rimaardsøn tilligemed tolv Drabanter og Kansler Martinus. Den gejstlige Herre sad i sin Dominikanerdragt med blanke Sto og hvide Hæle paa sin Pasganger, men han var ganste bleg og forvirret. En stor Del af Føllet hilfede de kongelige straks med Hyltingsraab. Striden mellem Hertugens og Dronningens Mænd syntes opstøret; men nu raabte der en magtig Stemme blandt Føllet: "Marst Stig og hans Benner skal leve! bort, bort med alle Tyranner!"

Hertugen saa sig haflig om. Drost Peder gav nsej Agt paa ham og hayde sin venstre Haand paa Sværdhæftet. Hyltingsraabet for de kongelige vedblev. Men nu

raabtes der fra en anden Kant: "Hertugen leve! Valdemar Erikson leve!" Dette gentoges af en stor Fjot Borgere og af alle de fredsloste Ryttere. Hertugen saa sig alter om i Forsamlingen; han tog sin Hat af og hilfede Føllet med læt Mine. Drost Peder saa i denne Hilsen et af samme Stemmer, der nys havde ifæst Oprørsraabet for Marst Stig. Drost Peder kunde ikke længer holde sin Harm tilbage. "Med, med med Forræder!" raabte han, idet Sværdet for ham af Steden og blinde i hans venstre Haand. I samme Øjeblik foer de fjulle Ryttere frem af alle Gaarde og omringede Pladsen. Hertug Valdemar saa forbauset denne uventede Bevægelse. "Oprør! Forræderi!" — raabte han. — "Forsvare Eder's lovmæssige Rigsforsamler, brave Danste! g riber Drostens! han er Forræder. Hug ind!" — raabte han til sine Ryttere; men inden han i den almindelige Forvirring kunde faa sine Ryttere i Slagorden, foer Drost Peder og Grev Gerhard med Dronningens Ryttere saa heftig ind paa ham, at han og hans Fjot i største Hast maatte søge Redning ved Flugten; ikke en eneste holdt Stand — de fløede alle gennem en Gude, som endnu ikke var spærret, og som førte ud af Bøen.

"Efter Hertugen! efter Forræderne! han er Kongemordernes Hoved!" — raabte Drostens, og i Spidsen for Dronningens Ryttere foer han efter de flygtende.

Under denne Tummel, som forgydede de fjolle's Strig og Larm, havde gamle Jon og Rimaardsøn tilligemed Kansleren og de tolv Drabanter øjeblikkelig sluttet en læt Kred om den unge Konge, og uden at oppbeje Udfaldet af dette Oprør, lode de med ham over Slotspladsen midt igennem den oprørte Følleskub ned mod Fjorden.

Dronningen var dristig reben frem blandt sine tre Livvagtshytter, og hun befandt sig snart i Spidsen for dem imellem Grev Gerhard og Drost Peder. Foran dem fløede Hertugen og hans Ryttere, som slagte af den største Stræf, uden at se sig tilbage.

"Men, æde Dronning!" — sagde Drost Peder — "Eder's Nærværelse her er alt for uovelig."

"Jeg tror mig ingen Steds siktere end mellem Eder og den tapre Grev Gerhard!" — svarede hun tillidsfuld.

"Stamfar!" — udbød Grev Gerhard — "er vi nu ikke uovervindelige, stude vi ste en Ulykke!"

Uden for Bøen paa den saafaldte Transtrup Marst, hvor Henrik Melbors havde slaget Kong Christophor, bød Henrik først sine Ryttere standse og vende deres Heste. Idet han her benyttede sit Forspring til i største Hast at opstille sine Mænd i Slagorden, hørte Drost Peder et vidt Angrebsstrig bag ved sig; han saa sig tilbage og blev en stor Fjot jernklædte Ryttere vaer, blandt hvilke han troede at genkæde Grev Jacob og de to fredslose Riddere fra Danehoffet.

"I har vovet Eder for vidt, æde Dronning!" — sagde han urolig — "Forræderne har overlistet os. I Kred, arlek! Dronningen i Midten! Vig ikke fra hendes Side, Grev Gerhard!"

"For den Pokker!" — brummede Grev Gerhard — "skal jeg være Nitonge i dette fordømte Reglespil? Vil I heller med Eder's saarede Arm i Midten, Drost Hessel!"

Men Drostens hørte ikke, hvad han sagde. Dronningens Ryttere havde straks adlydt deres Hovdings Befaling og bannet en Kred om deres Hestferinde. Dronningen holdt midt i Kredsen og saa sig om til alle Sider; hun var bleven bleg, men hun samlede al sin Styrke og gav nsej Agt paa enhver af Hændens Bevægelser. Grev Gerhard red i Firspring rundt i Kredsen og knusede som en vild Løve i Bur. Fjenden trængte frem fra begge Sider. Drost Peder lod Kredsen udvide sig, idet han med løsluppen Tøje og Sværdet i venstre Haand styrkede ind mod Hertugen og hans Ryttere.

"Vend I jer nu mod de fredslose, Grev Gerhard!" — sagde Dronningen rolig.

Dette var just ogsaa den kyndige Feltherres Mening; han foer ud af Kredsen og raabte: "frem Karle! i Linie! — følger mig!"

Vege de ubvidele Halvtredse dannede saaledes snart to læt sluttete Linier, som kæmpede i modfat Retning og med best Styrke mod den dobbelt overlegne Fjende. Midt imellem dem holdt Dronningen paa Vænet og var Vidne til en heftig og blodig Kamp, der kostede mange af hendes tro Mænd Livet. Hendes Kinder blussede nu af Jær og spændt Deltagelse; hun saa snart efter Drost Peder og snart efter Grev Gerhard; dog dvælede hendes Blik oftest paa den tætte Grev, der med munter Kamphist skrang sit Sværd og syntes med hert Sværdslag at trænge Fjenden et Strid tilbage. Pladsen mellem de to dobbelte Ryttertrækker blev hvert Øjeblik større. Dronningen havde med ivrig Deltagelse set paa Grev Gerhard's raske Fremstribt; nu saa hun sig igen om efter Drost Peder og udsøgte et Forsædelsestrig: hun saa hans Rytterlinie i Uorden og Drostens selv styrte hovedfulds af Hesten midt iblandt Hertugens Fjot, der med et rasende Sejersstrig kastede sig over ham.

(Fortsattes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.
Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erik Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
Omflag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de fredslose.
3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.